

Mga Pahiwatig ng Pagiging Alagad

"Palagi naming iniuugnay sa aming mga pag-alala ang gawain ng inyong pananampalataya, ang pagsisikap ng inyong pag-ibig, at ang pagtitiis ng inyong pag-asa sa ating Panginoong Jesucristo, sa harapan ng Diyos at ating Ama."
1 Tesalonica 1:3

Ang mga alagad ni Cristo ay yaong mga tinanggap si Jesus bilang kanilang Manunubos. Bukod dito, inialay nila ang kanilang mga buhay sa banal na layunin na kinakatawan Niya sa pamamagitan ng pagtanggap sa kaniyang paanyaya na pasanin ang kanilang krus at sumunod sa kaniyang mga yapak, hanggang sa kamatayan. (Mateo 16:24). Ang salitang "disipulo" ay nangangahulugang "isang nag-aaral o mag-aaral," at ang mga disipulo ni Cristo ay tumatanggap ng kanilang pagtuturo mula kay Jesus, na kanilang tinatanggap bilang kanilang Guro at ang mga tagubilin Niya ay sumasalamain sa kalooban ng kanilang Ama sa Langit.

Sinabi ni Jesus tungkol kay Nathanael, "Narito, isang tunay na Israelita, na walang anumang panlilinlang!" (Juan 1:47). Ipinahihiwatig nito na may mga taong noong panahon ni Jesus na itinuturing na mga Israelita, ngunit hindi naman talaga, sapagkat ang kanilang mga buhay ay hindi sapat na nakaayon sa kalooban ng Diyos ng Israel. Dahil dito, hindi nila tinanggap si Jesus bilang kanilang ipinangakong Mesiyas. Ganoon din ang totoo tungkol sa espirituwal na Israel sa kasalukuyan, na binubuo ng mga alagad

ni Cristo. May mga alagad na "tunay." Gayunpaman, mayroon ding mga nagpapahayag na tagasunod ni Jesus, ngunit mga alagad lamang sa pangalan, dahil hindi sila sumusunod sa mga aral ng Guro.

Ang katapatan ng puso ay isa sa mga pangunahing kwalipikasyon para sa tunay na pagiging alagad. Ang mga taos-puso ay magsusumikap na ipamalas ang kanilang mga paninindigan hindi lamang sa pamamagitan ng salita, kundi pati na rin sa pamamagitan ng gawa. Nagsulat ang Apostol Juan, "Mga minamahal kong anak, huwag nating mahalin sa salita o sa dila lamang, kundi sa gawa at sa katotohanan. At sa ganito'y malalaman natin na tayo'y mula sa katotohanan at mapakalma natin ang ating mga puso sa kaniya." 1 Juan 3:18,19

Ang mga kapatid sa Tesalonica, na pinagtutuunan ng ating pambungad na teksto, ay malinaw na tapat na-tapat "sa gawa at sa katotohanan," na nagpapakita ng pagiging tunay ng kanilang mga pagpapahayag bilang mga alagad. Pinuri sila ni Pablo sa kanilang gawa ng pananampalataya, paggawa ng pag-ibig, at pagtitiis ng pag-asa. Ang bawat tunay na alagad ni Cristo ay dapat magkaroon ng pananampalatayang kayang igalaw ang bundok, mapuno ng pag-ibig, at maging matiisin at magtitiis sa paglilingkod sa Panginoon, sa Katotohanan, at sa mga kapatid.

Gawa ng Pananampalataya

Pinuri ni Pablo ang mga kapatid sa Tesalonica para sa kanilang "gawa ng pananampalataya." Isang napakaangkop na pahayag ito, sapagkat kung saan may tunay na pananampalataya, di-maiiwasang may kaakibat na mga gawa. Maganda itong binuo ni Santiago nang siya ay sumulat, "Ang

pananampalataya, kung walang mga gawa, ay patay, sapagkat nag-iisa. Oo, maaaring may magsabi, 'Ikaw ay may pananampalataya, at ako ay may mga gawa; ipakita mo sa akin ang iyong pananampalataya na walang mga gawa, at ipakikita ko sa iyo ang aking pananampalataya sa pamamagitan ng aking mga gawa.' (Santiago 2:17,18). Ang halimbawang ginamit ni Santiago ay ang kaso ng isang mahirap na kapatid na lalaki o babae na pumapasok sa ating samahan. (Santiago 2:15,16). Kung hindi pansinin ang indibidwal, ipinapakita nito ang kakulangan ng mga gawa na dapat lumabas mula sa tunay na pananampalataya.

Maraming paraan kung paano gumagawa ang pananampalataya. Sa kanyang liham sa mga kapatid na Hebreo, binanggit ni Pablo ang marami sa mga ito. Sa pagbanggit ng ilang bahagi ng salaysay na ito, mababasa natin: "Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Abel ay nag-alay sa Diyos ng mas mahusay na hain kesa k Cain; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Noah, bagaman siya'y pinaalalahanan ng Diyos tungkol sa mga bagay na hindi pa nakikita, sa takot ay naghanda ng isang daong para sa kaligtasan ng kaniyang sangbahayan; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Abraham, nang siya'y tawagin upang lumabas at puntahan ang lugar na kaniyang tatanggapin bilang mana, ay tumalima; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya rin, si Sara mismo ay nagkaroon ng lakas na magdalang-tao, at siya'y nanganak ng isang anak nang siya'y lampas na sa edad; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Abraham, nang siya'y subukin, ay inihain si Isaac; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Jacob, nang siya'y mamatay, ay pinagpala ang dalawang anak ni

Jose; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Jose, nang siya'y mamatay, ay binanggit ang pag-alis ng mga anak ng Israel; at nag-utos tungkol sa kaniyang mga buto; ... Sa pamamagitan ng pananampalataya, si Moises, nang siya'y mag-anak na, ay tumangging tawaging anak ng anak na babae ni Paraon; Kundi pinili niyang magdusa kasama ng bayan ng Dios, kaysa magtamasa ng pansamantalang ligaya ng kasalanan." Hebreo 11:4-25

Ang mga ito ay ilan lamang sa mga pagpapakita ng pananampalataya na pinulot ni Pablo mula sa buhay ng maraming tauhan sa Lumang Tipan. Pagkatapos ay idinagdag niya, "Ano pa ang masasabi ko? Sapagkat kulang ang oras para ikwento sina Gideon, Barak, Samson, at Jefte; pati na rin sina David, Samuel, at ang mga propeta: Na sa pamamagitan ng pananampalataya ay sinupil ang mga kaharian, nagawa ang katuwiran, nakamtan ang mga pangako, pinatahimik ang mga bibig ng mga leon, Apula ang lakas ng apoy, nakatakas sa talim ng espada, mula sa kahinaan ay naging malakas, nagpakalakas sa pakikipaglaban, pinagtabuyan ang mga hukbo ng mga dayuhan. Ang mga babae ay muling nabuhay ang kanilang mga patay." Hebreo 11:32-35

Dito binanggit ni Pablo ang mga gawa ng pananampalataya sa mga pagkakataong ginantimpalaan ng Panginoon ang mga tapat sa mga paraang nagpapakita ng kanyang kasiyahan sa kanila. Pagkatapos ay nagpatuloy siya: "Ang iba ay sumailalim sa malupit na pang-uuyam at p agbubugbog, oo, higit pa rito, sa mga gapos at pagkakakulong: Binato sila ng bato, hiniwa-hiwalay, tinukso, pinatay sa pamamagitan ng tabak: naglibot sila na nakasuot ng balat ng tupa at balat ng kambing;

naghihirap, pinahirapan, pinag-uusig; (Na ang mundo ay hindi karapat-dapat sa kanila:). naglagalag sila sa mga ilang, at sa mga bundok, at sa mga lungga at kuweba ng lupa." Hebreo 11:36-38

Tulad ng ipinapakita rito, marami ang nakaranas ng pagsubok at pag-uusig dahil, sa pamamagitan ng kanilang pananampalataya, nanindigan sila para sa layunin ng Panginoon at hindi nakipagkompromiso sa mga kapangyarihan ng kasamaan na nakapaligid sa kanila. Isang magandang halimbawa rito ang kaso ng tatlong kaibigan ni Daniel, na tumangging yumukod sa imaheng itinayo sa utos ni Nebucadnezzar. Ang mga tumangging sumamba sa imaheng ito ay ihahagis sa nag-aapoy na hurno at wawasakin. (Daniel 3:1-12). Nang mabigyan ng pangalawang pagkakataon, at matapos ang babala mula kay Nebucodonosor, sinabi ng mga tapat na tagapagtanggol na ito, "Kung mangyari man, ang aming Diyos na aming pinaglilingkuran ay makapagliligtas sa amin mula sa nag-aalab na hurno ng apoy, at liligtas niya kami mula sa iyong kamay, Oh hari. Ngunit kung hindi, ipaalam mo sa iyo, Oh hari, na hindi kami maglilingkod sa iyong mga diyos, ni sasamba sa gintong larawan na itinayo mo." Daniel 3:17,18

Dito, ang gawa ng pananampalataya ay ang pagtangga na sumamba sa gintong larawan na itinayo ni Nebucodonosor. Ang tatlong Hebreo ay may pananampalataya na maniwala na ang kanilang Diyos ay may kakayahang iligtas sila mula sa malupit na kamatayan sa nag-aalab na hurno. Sa kabilang banda, hindi nila alam kung ito nga ang kalooban Niya para sa kanila. Gayunpaman, gumana ang kanilang pananampalataya upang bigyan sila ng tagumpay laban sa tukso anuman ang maaaring maging

kinalabasan. May pananampalataya sila na maniwala na, kung sila ay mamatay, ito ay dahil nakita ng kanilang Diyos na ang k na ito ang pinakamabuti. Ang kanilang tunay na pag-asa ay ang pagliligtas sa pamamagitan ng "isang mas mabuting muling pagkabuhay." Hebreo 11:35

Ang Pagpupunyagi ng Pag-ibig

Maraming paraan kung paano naglilingkod ang pag-ibig. Sa mga kapatid na Hebreo, isinulat ni Pablo, "Hindi naman hindi-matuwid ang Diyos upang kalimutan ang inyong gawain at pagsisikap ng pag-ibig na ipinakita ninyo sa kaniyang pangalan, sa pamamagitan ng inyong paglilingkod sa mga banal at patuloy na paglilingkod." (Hebreo 6:10). Dito, ang tinutukoy na "pagsusumikap ng pag-ibig" ay para sa kapakanan ng mga kapatid. Ito ay alinsunod sa utos ng Guro na tayo'y magmahalan sa isa't isa gaya ng pagmamahal niya sa atin. Ang pag-ibig niya sa atin ang nagtulak sa kanya na ialay ang kanyang buhay para sa atin. Kaya naman, sa kanyang paalala, isinulat ni Juan na dapat tayong mapuno ng pag-ibig: "Nararapat na ialay natin ang ating buhay para sa mga kapatid." 1 Juan 3:16

Boluntaryo ang paggawa dahil sa pag-ibig. Maaaring mahikayat ng pag-ibig ang isang tao ngunit hindi mapipilitan. Ang pag-ibig ay nakabatay sa pagiging hindi makasarili at ito ay mula sa Diyos. Sa Diyos, mayroon tayong sukdulang halimbawa ng pag-ibig. Lahat ng kaniyang likhang-sining ay, sa isang pananaw, ebidensya ng kaniyang pag-ibig. Hindi niya kailangan ang mga bagay na kaniyang nilikha. Ito ay para sa kapakinabangan ng kaniyang nilikha. Ang pinakamahuhusay na pagpapakita ng pag-ibig ng Diyos ay nasa kaloob ng kaniyang nag-iisang Anak

upang maging Tagapagligtas at Saviour ng mundo. "Sapagkat ganito inibig ng Diyos ang mundo, na ibinigay niya ang kaniyang nag-iisang Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan." Juan 3:16

Sa ilang pagkakataon sa Bagong Tipan, ang salitang Griyego na agape – na nangangahulugang pag-ibig – ay isinalin bilang "kawanggawa." Bagaman mas gusto ng karamihan sa mga estudyante ng Bibliya ang salitang "pag-ibig" kaysa "kawanggawa," mas malapit ang kahulugan ng dalisay na kawanggawa sa ipinahihiwatig ng Kasulatan tungkol sa banal na pag-ibig. Ang kawanggawa ay ang akto ng pagbibigay sa mga taong mula sa kanila ay wala nang pag-asa ng anumang kapalit. Totoo ito sa kaloob ng Diyos na ang Kanyang Anak. Sa pagtanggap ng kaloob na ito, nauunawaan natin na wala tayong magagawa upang mabayaran ito. Ang tanging magagawa natin ay ipahayag ang ating pasasalamat sa pamamagitan ng pagtanggap ng kaloob at pag-alay ng ating buong buhay sa Kaniya na nagbigay nito.

Ang pag-ibig ay nagsusumikap, ang pag-ibig ay nagbibigay, at sa gayon ay nahahayag ang pag-ibig sa pamamagitan ng paglilingkod sa Panginoon, sa Katotohanan, at sa mga kapatid—lahat ay "walang nakatagong kondisyon." Kung saan pinupuno ng pag-ibig ang puso, doon ay may mga gawa ng pag-ibig. Magkakaroon ng araw-araw na sakripisyo para sa kapakanan ng iba, lalo na ng mga kapatid. Magkakaroon ng nag-aalab na sigasig na maglilingkod sa Panginoon at ipahayag ang kaniyang mga kapurihan. Kapag walang ganitong pagpapakita, ibig sabihin ay kulang ang pag-ibig. Tulad ng tanong ni

Juan, "Paano manirahan ang pag-ibig ng Dios" sa ganitong tao. 1 Juan 3:17

Binanggit ni Pablo ang iba pang mga gawain ng pag-ibig na dapat nasa puso at buhay ng mga alagad ng Panginoon. "Ang pag-ibig ay mapagkatiis, mapagkawanggawa; ... hindi mapanibugnot; ... hindi mayabang, hindi palalo, hindi gagawa ng hindi karapat-dapat, hindi makasarili, hindi madaling magagalit, hindi nag-iisip ng masama; hindi nagagalak sa kasamaan, kundi nagagalak sa katotohanan; lahat ng bagay ay tinitii, lahat ng bagay ay pinaniniwalaan, lahat ng bagay ay inaasahan, lahat ng bagay ay pinagtitiisan. Ang pag-ibig ay hindi kailanman nagwawakas." (1 Corinto 13:4-8). Hindi dapat asahan na sa ating nahulog na laman ay mapupuno tayo ng pag-ibig nang lubos upang ganap na matugunan ang iba't ibang katangiang ito. Gayunpaman, kung mayroon tayong taimtim na pagnanais na gawin ito, malaking bahagi nito ay lilitaw sa ating pakikipag-ugnayan sa isa't isa at pati na rin sa mga taong nakakasalamuha natin sa mundo.

Mapagpasensyang Nag-aasam

Pinupuri rin ni Pablo ang "pagkakatiis sa pag-asa sa ating Panginoong Jesucristo" ng mga kapatid sa Tesalonica. Sa ibang lugar ay isinulat niya, "Sapagkat sa pag-asa tayo'y naliligtas; datapuwat ang pag-asa na nakikita ay hindi pag-asa: sapagkat ang isang bagay na nakikita ng sinoman, bakit pa nga siya nag-aasam?" (Roma 8:24). Bilang mga alagad ni Cristo, inaasahan natin ang mga bagay na ipinangako ng Panginoon, ang mga bagay na hindi pa natin nakikita. Nangunguna rito sa Maagang Simbahan ang pagtatatag ng kaharian ni Cristo na kanilang inasahang paglalaanan at paghahari kasama niya.

(Pahayag 20:6). Nagagalak tayo sa pag-unawa na papalapit na tayo sa panahong iyon, ngunit hinihintay pa rin natin ang katuparan ng pag-asa na mabuhay at maghari kasama ni Cristo. Tayo, tulad ng mga alagad sa Maagang Simbahan, ay patuloy na nangangailangan ng "pasyensya ng pag-asa."

Ang paghihintay na ito ay nangangailangan ng pasensya at pagtitiis, sapagkat habang naghihintay tayo ay may mga pagsubok na dapat tiisin. Muling isinulat ni Pablo, "Pinagmamalaki pa nga namin ang aming mga paghihirap, sapagkat nalalaman namin na ang paghihirap ay nagbubunga ng pagtitiis; at ang pagtitiis naman, ng karanasan; at ang karanasan, ng pag-asa. At ang pag-asa ay hindi nagbibigay ng kahihiyan, sapagkat ang pag-ibig ng Diyos ay ipinububo nang sagana sa aming mga puso sa pamamagitan ng Banal na Espiritu na ipinagkaloob sa amin." Roma 5:3-5

Sa Aklat ng mga Hebreo, mababasa natin tungkol sa ipinangakong pagbabalik ni Cristo na direktang kaugnay sa pangangailangan ng mga disipulo ng pagtitiis. "Kayo'y nangangailangan ng pagtitiis, upang, pagkatapos ninyong gawin ang kalooban ng Dios, ay tanggapan ninyo ang pangako. Sapagkat paikliin pa ang sandali, at ang magsisidating ay darating, at hindi magluluat. Ngayon, ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya; datapuwat kung ang sinuman ay umatras, ang aking kaluluwa ay hindi magkakaroon ng kasiyahan sa kaniya." (Hebreo 10:36-38). Mula sa Apostol Santiago, mababasa natin, "Maging matiisin kayo nga, mga kapatid, hanggang sa pagparito [presensya] ng Panginoon. Narito, ang magsasaka ay naghihintay sa mahalagang bunga ng lupa, at nagkakaroon ng mahabang pagtitiis para rito,

hanggang sa matanggap niya ang maagang ulan at ang huling ulan. Maging matiisin kayo naman; patatagin ninyo ang inyong puso; sapagkat ang pagparito [presensya] ng Panginoon ay malapit na." Santiago 5:7,8

Sa probidensya ng Panginoon, madalas Niyang pinahihintulutan ang Kaniyang bayan na isipin na ang mga pangyayari sa pagtupad ng Kaniyang plano ay mas malapit nang mangyari kaysa sa kung ano ang tunay na nangyari. Lalo itong totoo pagdating sa pagbabalik ni Cristo at sa pagtatatag ng Kaniyang kaharian. Marami sa mga alagad sa Maagang Simbahan ang naniwala na malapit nang bumalik si Cristo. Gayunpaman, nakita nina Pedro at ng iba, bago pa man nila matapos ang kanilang paglalakbay, na hindi ito mangyayari sa kanilang kapanahunan. Pinagdudahan, gayunpaman, kung may sinumang nakaintindi na lilipas pa ang napakaraming siglo bago maganap ang natatanging pangyayaring ito sa plano ng Diyos.

Gayunpaman, napakahalaga ng dakilang pag-asang ito kaya't araw-araw nilang hinihintay ang katuparan nito sa pamamagitan ng pagtamo ng pasensya at pagtitiyaga. Ganoon din ang kalagayan ng mga kapatid sa Tesalonica at, batay sa obserbasyon ni Pablo sa ating teksto, matiisin nilang hinintay ang katuparan ng kanilang pag-asa sa wastong paraan sa pamamagitan ng patuloy na pagiging aktibo sa paglilingkod sa Panginoon. Aktibo silang naghintay.

Pagpapahayag ng Mensahe

Sa ating tampok na kasulatan, nang purihin ni Apostol Pablo ang mga kapatid sa Tesalonica para sa kanilang gawain ng pananampalataya, tinutukoy niya ang

kanilang aktibidad sa pagpapahayag ng Ebanghelyo ni Cristo. Lumilitaw ito sa konteksto ng mga salita ng apostol. Sa mga sumunod na talata mababasa natin, "Ang aming ebanghelyo ay hindi lamang dumating sa inyo sa salita, kundi pati na rin sa kapangyarihan at sa Banal na Espiritu, at sa lubos na katiyakan, sapagkat alam ninyo kung anong uri ng mga tao kami sa inyo para sa inyong kapakinabangan. At kayo'y naging taga-pagsunod sa amin at sa Pangino , nang tanggapin ninyo ang salita sa gitna ng malaking paghihirap, na may kagalakan ng Banal na Espiritu; kaya't kayo'y naging huwaran sa lahat ng mga mananampalataya sa Macedonia at Achaia. Sapagkat mula sa inyo ay umalingawngaw ang salita ng Panginoon, hindi lamang sa Macedonia at Achaia, kundi pati na rin sa bawat pook ay sumidhi ang inyong pananampalataya sa Diyos; sa antas na hindi na kami kailangang magsalita pa." 1 Tesalonica 1:5-8

Dito ay inilalahad ni Pablo ang paraan ng kanyang pagsaksi sa Ebanghelyo sa mga naging alagad sa Tesalonica. Ang kanyang sigasig at katapatan ay nahayag sa kanila. Binanggit niya na sila ay naging tagasunod niya gaya ng pagiging tagasunod niya kay Cristo, na ginagaya ang kanyang sigasig bilang misyonero sa pagpapahayag ng mabuting balita. Dahil dito, sila naman ay naging huwaran "sa lahat ng mga mananampalataya sa Macedonia at Achaia." Pagkatapos ay ipinaliwanag niya kung bakit: "Sapagkat mula sa inyo ay umalingawngaw ang salita ng Panginoon, hindi lamang sa Macedonia at Achaia, kundi pati na rin sa bawat pook ay kumalat ang inyong pananampalataya sa Diyos." Mga kahanga-hangang pahayag ito!

Si Jesus, ang ating Guro at Tagapagturo, na ipinangangako nating mga alagad, ay nag-iwan ng utos na tayo ay maging mga saksi niya sa buong mundo. (Mateo 28:19; Gawawa 1:8). Kung may pananampalataya tayo sa kaniya at sa kaniyang pamumuno, susundin natin ang kaniyang mga utos. Ang kabiguan na sumunod nang buong-buo ay magiging ebidensya ng kakulangan sa pananampalataya, sapagkat ang gawaing ito ng pananampalataya ay mawawala sa ating pang-araw-araw na buhay. Maging katulad nawa tayo ng mga kapatid sa Tesalonica, na ipinangaral nang malawakan ang Salita ng Panginoon. Sa gayon, nagpatunay sila ng kanilang katapatan sa pagsunod sa halimbawang itinakda ni Pablo para sa kanila. Sinunod nila siya gaya ng pagsunod niya kay Jesus, na siya mismo ay tapat din sa pagpapangaral ng Ebanghelyo ng kaharian. Mateo 4:17; Lucas 4:43

Ang Parehong Pagsusulit Ngayon

Tayo, sa kasalukuyan, ay nasa isang kalagayang may mas malalim na kaalaman tungkol sa pag-usbong ng plano ng Diyos kaysa sa mga nasa Maagang Simbahan. Gayunpaman, ang pagsubok ng matiyagang pagtitiis ay naroroon din para sa atin. Nais nating lahat na makita ang mabilis na katuparan ng ating mga pag-asa sa kaharian, ngunit wala tayong katiyakan kung kailan ito mangyayari. Tulad ng mga kapatid noong kapanahunan ni Pablo, inutusan din tayo na ipagpatuloy ang pag-alay ng ating buhay sa paglilingkod sa Panginoon nang hindi alam kung gaano pa katagal tayo tatawagin upang maglingkod, maghandog, at magdusa.

Ito ang dahilan kung bakit kailangan natin ang matiyagang pagtitiis ng pag-asa. Ang pagtitiis na ito

ang magbibigay-daan sa atin upang mapanatili ang ating pag-asa, gaano man katagal ang panahon ng paghihintay, at gaano man kabigat ang ating mga karanasan sa paglilingkod sa Panginoon habang aktibong naghihintay tayo. Tunay na ito ay isang pagsubok sa pagtitiis. Huwag nating mawala ang ating unang sigla para sa Katotohanan at sa paglilingkod dito dahil lamang sa tila pagkaantala ng katuparan ng ating mga pag-asa. Ang Diyos ay isang perpektong tagapagbantay ng oras, at bawat detalye ng kaniyang plano ay natutupad nang eksakto sa takdang panahon na itinakda Niya. Kung sa atin ay tila nagpapaliban ang bisyon, dapat nating maunawaan na hindi naman talaga ito ang kaso. (Habakkuk 2:3; Hebreo 10:37). Sa halip, sinusubok ng Panginoon ang ating pagtitiis sa pag-asa at pinagmamasdan kung gaano tayo kasigasig sa Kanyang paglilingkod sa kabila ng tila tagal ng paghihintay.

Nang tiniyak ni Pablo sa mga kapatid na Hebreo na hindi di-matuwid ang Diyos upang kalimutan ang kanilang paggawa ng pag-ibig, idinagdag niya, "Inaasahan naming ipakita ng bawat isa sa inyo ang parehong sigasig tungo sa ganap na katiyakan ng pag-asa hanggang sa wakas." (Hebreo 6:10,11). Hindi sapat na magpatuloy ang ating gawain ng pananampalataya, paggawa ng pag-ibig, at pagtitiis ng pag-asa, maging sa maikling panahon o sa loob ng maraming taon. Ang pagsubok ng tunay na disipulado ay ang katapatan hanggang sa dulo ng makipot na daan, hanggang sa kamatayan. "Maging tapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang korona ng buhay." Pahayag 2:10

Sa pagpapaliwanag ng Pahayag ng Manghihasik, sinabi ni Jesus, "Ito ang pabula: Ang binhi ay ang salita

ng Diyos. Ang mga nasa gilid ng daan ay ang mga nakakarinig; pagkatapos ay dumarating ang diyablo at inaalís ang salita mula sa kanilang mga puso, baka sakaling maniwala sila at maligtas. Ang mga nasa bato naman ay ang mga, kapag narinig nila, ay tinatanggap ang salita nang may kagalakan; at ang mga ito ay walang ugat, na sa panandalian ay naniwala, at sa panahon ng tukso ay natitisod. At ang binhing nahulog sa mga tinik ay ang mga taong, nang marinig ang salita, ay lumalabas at nabubulagtawan ng mga pagkabahala sa buhay, kayamanan, at kaligayahan nito, at hindi nagbubunga nang ganap. Ngunit ang nasa mabuting lupa ay ang mga taong, sa tapat at mabuting puso, nang marinig ang salita, ay iningatan ito at nagbunga nang may pagtitiis." Lucas 8:11-15

Ang binhing nahulog sa mga tinik ay may dalang espesyal na babala para sa lahat ng mga alagad ng Panginoon. Kailangan tayong maging mapagmatyag upang hindi labis na makialam ang mga pagkabahala sa buhay na ito sa ating gawain ng pananampalataya at paggawa ng pag-ibig. "Ang matiyagang pagpapatuloy sa paggawa ng mabuti" ang pinakamabisang pananggalang laban sa panganib na ito, kasama ang panalangin para sa walang-hanggang lakas upang patuloy na magpagal hanggang sa matapos ang ating lakbayin. Roma 2:7

Sa huli, tungkol sa alipin na tapat na ginamit ang mga pag-aari ng Panginoon, mababasa natin sa Parabula ng mga talento: "Sinabi sa kaniya ng kaniyang panginoon, 'Mabuti! Mabuti at tapat na alipin. Tapat ka sa kaunti; ilalagay kita sa marami. Pumasok ka sa kagalakan ng iyong panginoon.'" (Mateo 25:21). Nawa'y bawat isa sa atin ay tapat na ipagpatuloy ang ating gawain ng pananampalataya, paggawa ng pag-

ibig, at pagtitiis ng pag-asa, "sa harap ng Diyos at ating Ama," hanggang sa katapusan ng ating panandaliang pananatili sa lupa.